

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

Cap. 7.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

dem ille loquitur, sed aliter nos Scriptura docet, neminem seruire peccato nisi volentem, & qui seipsum seruum exhibet. *Osea 13. 9.* Quod vnicus ille Dei sermo probat: *Perditio tua ex te Israel, id est, ex tua proptia & praua voluntate. Denique si inuiti & reluctantes seruiunt, fortior est diabolus quam Christus. Quod enim reluctantur, ex Christi gratia est; quod seruiunt, ex diabolo est. Sed credimus Scripturae dicenti. Maior est qui in vobis est, quam qui in mundo est. Vos ex Deo estis filioli, & viciisti eum.*

IN MATTHÆI CAP. VII.

I. Nolite iudicare, & non iudicabimini.

*SS. Patrū
expositio
defendi-
tur.*

QVVM hæc Christi verba, de Dei iudicio, iuxta omnium Patrū & totius hactenus Ecclesiæ iudicium intelligi debeant, superbus Calvinus reiecto expressè Patrū iudicio, hæc verba sic exponit. *Quod Chrysostomus & alij quidam (sunt autē omnes ad vnū in hunc locum interpretes Hilarius, Hieronymus, Augustinus lib. 2. de serm. Domini, Euthymius, Theophylactus, & cæteri) ad futuram vitam ista restringunt, coactū est. Quemadmodū enim minatur Esaias præda futuros qui alios prædati fuerint, ita intelligit Christus non deferre vindices qui homines iniquos & maledicos simili virulentia & rigore puniant. Atqui pro constanti Patrum hoc loco doctrina responde, nec de virulentis & maledicis Christum hic loqui, sed tantummodo de iudicio temerario vel vsurpato vel maleuolo, quod totū absque maledicentia & virulentia externa solo animo exerceri potest, solè que frequentius; nec hæc iniqua iudicia ab hominibus puniri solere, quā aut vix hominibus innotescant solo animo inclusa; vel si innotescāt, puniri semper aut non possunt mali, quia deest facultas par pari reddendi; aut certè non debēt pij, quia iubentur à Christo nō resistere malo, sed vincere in bono malum. Iuxta Calvinum ergo hoc loco Christus doctrinam traderet aut planè humanā atque vulgarem, docens quid impij homines facere solent seiplos vindicādo; aut Christianæ charitatis præceptis contrariā, docens suos vt homines maledicos atque iniquos simili virulentia ac rigore puniant. Quorum hoc à nullo pietatis magistro doceri debet, illud Christo caelesti magistro penitus indignum est. Locus ex Esaiā prolatus nihil ad rhombum facit, nisi hoc valeat argumen*

*Caluini
expositio
aut pro-
fana aut
impia.*

mentum: Deus aliquando minatur pœnam temporale impiis, ergo hoc in loco non loquitur de pœna futuri seculi. Sed vnus Paulus docere Calvinum debuit, quo sensu Christus dixerit, *Nolite iudicare, & non iudicabimini.* Ille enim de hoc temerario & vsurpato ac etiam maleuolo iudicio disputans, ait: *Mihi pro minimo est vt à vobis iudicer, aut ab humano die: sed* 1. Cor. 4. *neq; metipsum iudico. Qui autē iudicat me, Dominus est. Itaque nolite ante tempus iudicare, quoadusq; veniat Dominus, &c.* Prohibet omne humanum iudiciū, quia expectandū est diuinum, manifestē docens, eos qui hic temere iudicant; à Deo rigidē iudicandos: iuxta illud Iacobi: *iudiciū sine misericordiā* Iac. 2. *ei qui non fecit misericordiā, id est, qui fratres suos iniquē iudicauit.* His accedit, quod iniqui aliorum iudices in hac vita ab aliis non semper, imò rarissimē iudicantur. Dei ergo iudicium tales subibunt. Hoc ita euidens est, vt ipse Calvinus dissimulare non potuerit. Quare subiungit, *Quod si cessabunt homines, vt pœnam effugiant in mundo, qui damnandis fratribus nimis intenti fuerunt, non tamen effugient iudicium Dei:* Hæc ille. Quare igitur Chryostomum & alios Patres, qui Caluini perulentiā singulatim ad Dei iudicium in altera vita ista restringūt, de sensu coacto coarguit; nisi quod perulans hæreticus & veteres Patres contemnere, & Christi verba intulissimō ductus argumento deprauare voluit?

15. *Attendite vobis à pseudoprophetis qui veniunt ad vos in vestimentis ouium, intus autem sunt lupi rapaces:*

Tellauit hic locus Calvinum vehemētē, & perstrictū se sentiens, in hæc verba protumpit. *Nimis putidi sunt Papiste, qui constanda nobis inuidia causa illam Christi vocem precise iactant, à pseudoprophetis cauendum esse: ac suis clamoribus efficiunt, vt imperiti causa incognita temere à nobis abhorreant.* Et paulò post, *Nimis improbē Christi mandatum abrogant Papiste, qui iniecto falso metu miseris animas ab inquisitione deterrent. Sit igitur hoc primum, eos qui trepidando incognitam doctrinam respiciunt, vel fugiunt, perperam hoc & minime ex Christi mandato facere.* Hæc lupus Caluini lupū agit: ille, vt oues Christi à trepidatione & metu lupi reuocet, & ad inquisitionem nouæ doctrinæ adducat. Nihil quippe magis displicet lupo, quam trepidatio ouium; & quod tam citò fugiunt ab eo. Atqui Christus Pastor noster fugere

Ioan. 10. docuit à lupis, non cum illis disceptare. Oves (inquit) Pastorem sequuntur, quia sciunt vocem eius. Alienum autem non sequuntur, sed fugiunt ab eo. Atqui (inquit Calvinus) iudicium de pseudopropheta à fructibus eorum facere iubet Christus. Inquirenda igitur & discutienda doctrina eorum est, non ipsi fugiendi sunt. Hæc iterum lupus ille, hæreticorū patrociniū egregiè

Calvinus
hæretico-
rum patro-
nus.

suscipiens. Cæterum Christus ad Apostolos quidem & magistros Ecclesiarum hæc verba dicit, ex fructibus cognoscetis, ut illi in eos diligenter inquirant. Oves autem & simplicem populum fugere iubet, ut non inquirere. Imò (inquit Calvinus) discretionis spiritu, ubi opus est, nunquam desituntur fideles, qui modo sibi diffisi, & proprio sensu valere iusso, totos se illi regendos tradunt. Atqui meminisse Calvinus debuit discretionem spi-

Discretio
spirituum
non est do-
num popu-
lare.

rituum non esse vulgare donum aut fidelibus commune, sed paucorum, iuxta illud Pauli, *Alij discretio spirituum, alij genera lingua rum.* Deinde hoc donum discretionis spirituum esse proprium magistris, & doctoribus Ecclesiarum. *Non enim omnes Prophete, non omnes Doctores,* quorum est de doctrina iudicare. Tertio iudicium quoddam discretium esse sanè penes fideles circa ea quæ sunt fidei, sed hoc iudicium in generali tantum esse, non in particulari. Nempe ut faciliè discernant, an doctrina quæ afferretur, nova sit, & præter eam quam acce-

1. Cor. 12.

perunt: ut sic eam fugiant ac detestentur: sicut Paulus ad Gal. 1. & Ioan. epist. 2. docuerunt. Non autem ut doctrinam in particulari ex causis & fundamentis suis examinet, ut sic proprio iudicio discutiant, quid verum, quid falsum sit: quod proprium est Ecclesiarum magistris, ut in prima de fide controversia factum vidimus. *Conuenerunt Apostoli & Seniores videre de verbo hoc.*

Gal. 1.

Præter id

quod acce-

pist. 10.

Si quis hæc

doctrinam

non adfert.

Act. 15.

Adit adhuc

Calvinus.

Interea meminerimus ad verbum

Dei exigendas esse omnes doctrinas: & ideo in iudicandis pseu-

dopropheta fidei analogiam dominari. Hæc quidem vera sunt: sed nec verbum Dei sola Scriptura est, ut hic Calvinus accipit, nec hoc verbum Dei vulgus fidelium tam exactè intelligit, ut de quavis noua doctrina ex verbo Dei atque ex causis & fundamentis suis iudicare possint; denique fidei analogia dominatur, quatenus nulla noua doctrina recipienda est, quæ analogiæ fidei id est, receptæ iam & approbatæ in Ecclesia fidei repugnet; quod contra omnes nouas doctrinas adeoque Calvinum ipsum fortissimum argumentum est. Adeo volens esse legis Doctor nescit quæ loquitur, neque de quibus affirmat, cuius hæc euasio de verbo Dei planè impertinens.

Euasio de

verbo Dei

imperti-

nens.

Adit tertio Calvinus. Deinde spectandum est quid Deus Prophe

Prophetis suis verbique ministris iniungat : quia inde fidelitas facile dignosci poterit. Sed hoc totum & quid sit Pastoris officium, non oves ipsæ & vulgus fidelium, sed alij Pastores & tota Pastorum communitas, vel maximè Princeps ipse Pastorum, Christi in terris Vicarius, iudicare & cognoscere debet. Alioqui nulla esset in Christi Ecclesia sacra Hierarchia, sed planè prophana & ethnica anarchia. Sed exemplo rem illustrare Calvinus vult. *Quemadmodum, exempli gratia, si nobis proponimus quæ Paulus in Episcopis requirit, sola illa descriptio ad damnandam totam Papatus colluviem sufficit, quia videtur data opera Papales sacrifici contrariam ideam velle exprimere.* Dixit, & abiit. Nam post tam atrocem calumniam in vniuersam Catholicæ Ecclesiæ Hierarchiam, ne vno quidem verbo in particulari docet, quomodo descriptio Episcopi Paulina violata sit. Caullator impotens calumniæ suæ simpliciter assertæ credi vult. Descriptio Apostolica Episcopi in eo fortasse à Catholicis Episcopis negligitur, quia non est nunc ampliùs Episcopus vnius uxoris vir, sed cælibem vitam agit. Sic opinor. Nam & sic ad illum Apostoli locum garrit Calvinus: cui ad eundem locum respondimus.

Calvinus
criminator
generalis.

In Antidoto
Apostolico.

21. *Non omnis qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnum calorum, sed qui facit voluntatem Patris mei.*

Quum hæc Christi verba pro bonorum operum ad salutem necessitate euidenti sime faciant, nec Calvinus vllò honesto furo ea eludere se posse cerneret, veritatem tamen ipsam agnoscere noluit, sed totis ingenij viribus reluctans ita demum scribit. *Facere voluntatem Patris, nõ tantum significat Philosophicè vitam & mores suos ad virtutum regulam formare, sed etiam credere in Christum, sicut habetur Ioan. 6. 40. Nõ ergo his verbis excluditur fides, sed quasi principium statuitur unde reliqua fluant.* Hæc ille, callidè & astutè multa venena non tam apertè fundens quàm clanculum instillans. Primum enim Philosophicè ad virtutum regulam mores formare, nihil p̄orsus ad hunc locum pertinet, neque hoc est facere voluntatem Dei Patris. Sed facere voluntatem Dei Patris, est facere ea quæ præcepit nobis Deus Pater in diuinis Scripturis suis, & propter Deum illa facere; non ea facere quæ Philosophi in suis ethicis d'sputarunt solo virtutis amore. Sed voluit impius Calvinus omne bonorum operum studiũ, quod Christus

Impostura
Caluiniana.

1.

hic impij commendat, quasi humanam tantum & Philosophicam iustitiam traducere. Deinde quod addit, *facere voluntatē Patris*. hoc loco significare, vt credamus in Christū, quia 6. Ioan. dicit Christus, *Hæc est voluntas Patris mei qui misit me, vt omnis qui videt Filium, & credit in eum, habeat vitam æternam*, dupliciter falsum, & pariter fallaciter dictū est.

Voluntatem Dei facere, quid. Christus enim hoc loco, facere voluntatem Patris ab ipso credere manifestè distinguit, & de iam credentibus loquitur. *Rom. 10.* (Quomodo enim inuocabūt dicentes, Domine, Domine, in quem non crediderunt?) vt non solum credant, non solum per fidem suam Dei nomen profiteantur dicētes, Domine Domine, in nomine tuo prophetauimus, sed etiam præterea faciant voluntatem Patris, id est, bonis operibus operā dent. Nā idcirco eos qui voluntatem Patris non fecerunt, manifestè statim vocat, *operarios iniquitatis*. Deinde Christus Ioan. 6. ver. 40. nō dicit nos facere voluntatem Patris credendo (tamen si hoc verum sit) nec de faciendā voluntate Patris omnino loquitur, sed ait, voluntatē Patris in hoc esse, Deūque in hoc suam facere voluntatē, vt omnis qui credit, habeat vitam æternam, vbi vnā causam salutis æternæ posuit, sicuti hoc loco aliā ponit. Totum autem hoc à Caluino fallaciter & per insignē imposturā ita dicitur, vt simplici lectori insinuet, fidei necessitatem, non autem bonorum operum, à Christo inculcari. Quod adhuc eius conclusio magis manifestum facit, quia dicit *fide his verbis non excludi*: quod sanè de toto Christi sermone verū est, quia præsupponitur à Christo, & iam credentibus loquitur

3. Christus. In illis tamen verbis, *facere voluntatem Dei Patris*, de quibus nunc disputat Caluinus, fides non intelligitur nec includitur, quod insinuare voluit Caluinus, quum addit, *fidem hic quasi principium statui vnde reliqua fluunt*. Verum sanè hoc est de toto Christi sermone: Nō omnis qui dicit mihi Domine Domine: hoc ipsum enim est credere in Christum & fidem habere: & hæc omnium bonorum operum radix ac fundamentum est. Sed non est hoc verum de illis verbis, *Qui facit voluntatem Patris mei*, quæ nunc tractat Caluinus. In his enim verbis non statuitur fides, sed statuitur mandatorum Dei obseruatio ad salutem necessaria. *Facere enim voluntatem Dei Patris*, est facere & obseruare ea quæ Deus iubet, vt suprā ostensum est. Ita Caluinus quia aperto Marte tam illustrem doctrinam, quam nullo modo humiliter amplecti & credere voluit, impugnare non potuit, cuniculos egit, vt veritatem subuerteret.

24. Omnis.

24. *Omnis qui audit verba mea & facit ea, assimila-
bitur viro sapienti, qui edificauit domum suam
supra firmam petram.*

QUM hæc etiam verba ad pietatis studium ac diuinæ legis obseruantiam penitus necessariam perspicuè faciunt, & non tantum credere (quod hic Christus vocat *audire*, utique non aures corporis, sed aures cordis) sed & *facere* doceant, Calvinus totum ad vnicam fidem trahit. Sic enim hæc verba exponit. *Perinde est ac si dixisset veram demum esse fidem, quæ profundas habet radices in corde, & serio constantique affectu quasi fundamento nititur ut temptationibus non cedat.* Hæc ille. Qui Caluini portentosam doctrinam, *de unica piorum fide*, quam semel acceptam amitti non posse sustinet, & de eius radicibus planè immotis legerit, facile intelligit Caluini hoc loco per firmam petram, super quam fundata domus nullis temptationibus deiicitur, nihil aliud intelligere, quàm *specialem suam fidem electis propriam*, quam nullis difficultatibus temptationibus vicumque sæpius agitatam conuelli, aut loco moueri posse præsumit. Christus autem ut in præcedenti sermone, sic in ista similitudine, (quam idcirco subiunxit, ut præcedentem doctrinam magis illustraret) per eum qui audit, credentem; per eum qui facit, mandata Dei custodientem sic intelligit, ut qui vtrumque hoc facit, eum demum super firmam petram suam domum edificare doceat; id est, firmum atque immobile salutis ac status sui fundamentum habere, quod nullæ temptationes deiiciant. Aedificari ergo supra firmam petram, non est solam fidem radicibus tenere, (hanc enim habet qui audit Christi verba & non facit ea) sed est fidem habere *in charitate radicatam & fundatam*, vel *quæ per dilectionem operatur*, ut Apostolus discretè docuit. Hæc contra corruptelas hæreticas rectè intelligenda & diligenter tenenda sunt.

Operum bonorum necessitas.

Institut. li. 3. cap. 2. num. 9. & seqq.

Ephes. 3. 17. Gal. 5. 6.

IN MATTHÆI CAP. VIII.

2. *Domine, si vis, potes me mundare.*

QUUM hæc verba contra certitudinẽ fidei de præsentis salute & futura gloria, quam omnibus suis & precibus & actionibus adesse voluit Calvinista, manifestè faciant (hic enim leprosus sine vlla tali certitudine, imo dubitanter loquens quoad Christi voluntatẽ erga se in particulari, mundatur tamen à Christo, & optatam

Certitudo Calviniana refellit.